

ROMÂNIA
TRIBUNALUL ARGHEȘ* - SECȚIA CIVILĂ
COMPLET SPECIALIZAT CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. 2897/109/2018

ÎNCHEIERE
Ședința publică de la 24 Iulie 2020
Completul compus din:
PREȘEDINTE I
Grefier

Pe rol judecarea cauzei de contencios administrativ și fiscal privind pe reclamant --- și pe intimat ---- având ca obiect anulare act administrativ suspendare executare act administrativ - ORDINUL NR.128/02.05.2018.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns reclamantul, personal și asistat de d-na avocat, ... cu delegație de substituție pentru ..., fila 253 dosar, lipsă fiind instituția pârâtă.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, care a prezentat pe scurt obiectul cauzei, stadiul dosarului și modul de îndeplinire a procedurii de citare. Se învederează că la dosarul cauzei s-a depus de către instituția pârâtă punct de vedere cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, reclamantul a depus o cerere prin care solicită la rândul său sesizarea Înaltei Curți pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept legate de interpretarea art. 91¹ alin.1 din Legea nr. 161/2003, la care au fost atașate înscrisuri.

Instanța constată că prezenta cauză a fost repusă pe rol pentru motivele arătate în încheierea din 03.07.2020, constată că reclamantul nu a expus punctul de vedere cu privire la chestiunea de drept ce urma a fi pusă în discuție pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, depunând la rândul său o cerere de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la o altă chestiune de drept.

Se acordă cuvântul, cu prioritate, asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți formulate de reclamant cu privire la această chestiune de drept, instanța solicitând a se arăta, în mod expres, în cadrul concluziilor ce se vor expune, îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a sesizării, în special cea potrivit căreia soluționarea cauzei trebuie să depindă de dezlegarea ce se va da privind aplicarea și interpretarea textului de lege a cărui interpretare se solicită.

Apărătorul ales al reclamantului, susține cererea așa cum a fost formulată, cu mențiunea că este vorba de art. 91 alin.1¹ din Legea nr. 161/2003. Apreciază că are relevanță în cauză, având în vedere faptul că aceste dispoziții legale prevăd cazurile în care încetează starea de incompatibilitate. La momentul la care s-a emis actul nu era în vigoare acest art. 91 alin.1¹, însă situația este similară pentru că în această cauză este reținut momentul încetării stării de incompatibilitate în însuși raportul de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate. Practic, acest art. 91 alin.1¹ a fost introdus în legislație tocmai pentru situațiile în care, la momentul întocmirii raportului de evaluare, persoana ce a făcut obiectul cercetării disciplinare nu își încetase starea de incompatibilitate. Se solicită a se lămuri instanța că acest text de lege este necesar pentru soluționarea pe fond a cauzei, întrucât, în funcție de cum va fi tranșată această chestiune de drept, considerentele ei sunt aplicabile și situației de față pentru că, într-adevăr, în cauza de față nu este necesar a se face dovada, conform art. 91 alin.1¹, a datei când a încetat starea de incompatibilitate, însă și reclamantului i-a încetat starea de incompatibilitate anterior rămânerii definitive a raportului de evaluare, prin faptul că a încetat

* operator de date cu caracter personal nr. 5085 și 5596

să mai exercite acea funcție care îl făcea să fie incompatibil. Practic, considerentele sunt aceleași și în situația de față.

Instanța atrage atenția că această problemă de drept va face obiectul recursului în interesul legii, fiind deja practică neunitară, la dosar fiind depusă o adresă din partea Curții de Apel Craiova, prin care a fost solicitat instanței să comunice practica în legătură cu această problemă de drept.

Apărătorul ales al reclamantului arată că într-o cauză aflată pe rolul Tribunalului Dolj a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție, în sensul că acolo s-a încercat obținerea faptului că s-ar merge cu această stare de incompatibilitate la infinit.

Instanța, deliberând asupra cererii de sesizare formulate de reclamant, respinge ca inadmisibilă această cerere formulată de reclamant privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept invocate, considerând a nu fi îndeplinită cerința conform căreia soluționarea pe fond a cauzei să depindă de interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 91 alin.1¹ din Legea nr. 161/2003, acest text de lege fiind introdus prin Legea nr. 59/2019, publicată în M.Of. în aprilie 2019, adică aproximativ cu un an înainte de emiterea actului atacat, astfel încât dispoziția legală în discuție nu poate fi aplicată în prezenta cauză, aplicării acesteia opunându-i-se principiul neretroactivității legii civile.

Se pune în discuție chestiunea de drept ce a determinat repunerea pe rol a cauzei, respectiv sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție - *Completul pentru Dezlegarea unor Chestiuni de Drept, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru interpretarea dispozițiilor art. 26 alin. (3) teza I din Legea nr. 176/2010, prevederi referitoare la prescripția aplicării sancțiunii, în corelare cu termenul aplicabil prescripției răspunderii civile – cel prevăzut de art. 2517 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil și cu momentul de la care începe să curgă acest termen, conform considerentelor de la pct. 27 și 28 din Decizia Curții Constituționale nr. 449/2015, sub aspectul modului de aplicare a regulii ce instituie termenul de prescripție a aplicării sancțiunii atunci când a intervenit prescripția răspunderii în condițiile reținute prin decizia menționată, și anume în termenul general de 3 ani, prevăzut de art. 2517 Cod civil, al cărui moment de început este data săvârșirii faptei susceptibile a fi considerată cauză de incompatibilitate, dispoziții pe care este întemeiată cererea ce formează obiectul acestui dosar.*

Privind motivul pentru care s-a apreciat necesar a se apela la acest mecanism, instanța arată că, pe de o parte sunt dispozițiile privitoare la aplicarea sancțiunii, prevăzute de art. 26 alin. 3 din Legea nr. 176/2010 și, pe de altă parte, reclamantul invocă Decizia Curții Constituționale 449/2015, prin care se statuează că răspunderea administrativă se supune regulilor privind răspunderea delictuală, astfel încât răspunderea se prescrie după trecerea unui termen care este prevăzut de art. 2517 Cod civil și care se calculează de la data săvârșirii faptei ce a determinat incompatibilitatea.

Apărătorul ales al reclamantului, arată că, din punctul său de vedere, acest termen prevăzut de art. 26 alin. 3 teza I nu este un termen de prescripție ci un veritabil termen de decădere, iar diferența dintre termenul de decădere și termenul de prescripție constă în faptul că, în perioada judecării acțiunii de anulare a raportului de evaluare, legea spune că se suspendă efectele raportului și, atunci, din punctul său de vedere, pe perioada judecării ne-am afla într-un caz de suspendare a prescripției și nu de întrerupere pentru că nu se face trimitere și, de altfel, nici nu ar putea fi aplicabile cazurile de întrerupere din Codul civil care se referă la cu totul altceva. Nici textul art. 25 alin. 5 nu face trimitere decât la termenul de 3 ani. Și atunci, din punctul său de vedere, prescripția începe să curgă de la data săvârșirii faptei, se continuă pe perioada cercetării pentru că A.N.I. nu este un organ jurisdicțional, ca să se întrerupă sau să se suspende curgerea termenului, dar ca să se poată corela cu acea chestiune, într-adevăr, pe perioada judecării consideră că trebuie suspendată curgerea acestui termen.

Consideră că este admisibilă sesizarea Înaltei Curți cu această chestiune pusă în discuție, nemaifiind pusă în discuție și nu are cunoștință că s-ar mai fi tranșat această chestiune de drept. Depune ca și înscris, un punct de vedere dintr-o altă speță.

Instanța reține în pronunțare chestiunea prejudicială pusă în dezbatere - sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra chestiunii prejudiciale privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, constată următoarele:

I. Situația de fapt și obiectul litigiului:

Reclamantul a sesizat instanța de contencios administrativ cu o cerere de anulare a Ordinului nr. 128 din 02.05.2018, emis de Prefectul Județului Argeș, prin care s-a constatat încetarea de drept a mandatului de primar înainte de expirarea duratei acestuia, ordinul fiind emis după rămânerea definitivă a raportului de evaluare prin care s-a constatat starea de incompatibilitate în care s-a aflat reclamantul în perioada 14.06.2012-12.02.2013.

Raportul de evaluare nr. 26219/G/II/13.06.2013 a fost contestat de reclamant, acțiunea constituind obiectul Dosarului nr. 1484/46/2013, soluționat definitiv prin Decizia nr. 3618 din 16 Noiembrie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal, prin care, în limita ce se apreciază relevant în cauză, s-a reținut și s-a decis astfel:

„În privința excepției prescripției răspunderii disciplinare pentru faptele la care se referă Raportul de evaluare nr.26219/G/II din 13.06.2013, se constată că, deși inițial a susținut că acesta ar constitui un motiv de ordine publică, ulterior, a renunțat la această calificare, dar a solicitat să se țină seama de cele stabilite de către Curtea Constituțională prin Decizia nr.449/2015.

Într-adevăr, în considerentele Deciziei nr. 449/ 16.06.2015 a Curții Constituționale ce vizează excepția de neconstituționalitate, între altele, a prevederilor art.11 din Legea nr.176/2010, s-a reținut că (27) „nu se poate reține această critică, fiind în logica reglementării ca verificarea existenței împrejurărilor de natură să atragă un conflict de interese sau o stare de incompatibilitate să vizeze perioada în care persoana în cauză a deținut funcția publică. ...Cu alte cuvinte, textul fixează un termen în lăuntru al căruia Agenția are dreptul de a efectua evaluarea. Astfel, aceasta are la dispoziție un interval de timp egal cu durata mandatului alesului local, la care se adaugă încă 3 ani de la momentul încheierii mandatului, în care aceasta poate efectua activitățile amintite. Așadar, textul menționat stabilește numai termenul maxim în interiorul căruia Agenția Națională de Integritate își poate exercita competența amintită, fără a conține vreo reglementare referitoare la prescripția răspunderii persoanei asupra căreia a purtat evaluarea. Normele, regulile și termenele în care răspunderea civilă (delictuală, pentru fapta proprie), penală sau administrativă (disciplinară) se prescrie, nemaiputând fi angajată, sunt reglementate de normele specifice acestor materii.

Astfel, în materie civilă, care acoperă și sfera administrativă, se aplică termenul general de prescripție de 3 ani, prevăzut de art.2.517 din Codul civil, sau, după caz, în funcție de momentul săvârșirii faptei și implicit a legii aplicabile, de art.3 din Decretul nr.167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat în Buletinul Oficial al Republicii Socialiste România, Partea I, nr.11 din 15 iulie 1960, abrogat prin Legea nr.70/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr.287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.409 din 10 iunie 2011. În materie penală, răspunderea pentru săvârșirea infracțiunii de conflict de interese, incriminat ca atare la art.301 din Codul penal, se prescrie în termen de 5 ani, conform art.154 alin.(1) lit.d) din același cod.

(28) Curtea observă că, potrivit art.21 alin.(4) din Legea nr.176/2010, raportul de evaluare se comunică în termen de 5 zile de la finalizare persoanei care a făcut obiectul activității de evaluare și, dacă este cazul, organelor de urmărire penală și celor disciplinare. Totodată, în temeiul art.22 alin.(1) din aceeași lege, persoana care face obiectul evaluării poate contesta raportul de evaluare a conflictului de interese sau a incompatibilității în termen de 15 zile de la primirea acestuia, la instanța de contencios administrativ. Cu prilejul analizării legalității raportului de evaluare, față de data săvârșirii faptei cu privire la care se apreciază că ar fi de natură să atragă incompatibilitatea sau să reprezinte un conflict de interese, instanța de contencios administrativ va verifica dacă nu s-a împlinit termenul general de prescripție a răspunderii civile, care guvernează inclusiv raporturile de natură administrativă, în lipsa unui termen stabilit expres în legea specială sau, după caz, penale. Termenul de prescripție a răspunderii, civilă sau penală, începe să curgă, evident, de la data săvârșirii faptei susceptibile de a fi considerată conflict de interese ori cauză de incompatibilitate.”

În raport de aceste considerente nu se poate reține că a intervenit prescripția răspunderii pentru fapta de incompatibilitate reținută în sarcina intimatului-reclamant deoarece fapta a fost săvârșită în perioada 14.06.2012 – 12.02.2013, iar raportul de evaluare a fost întocmit la 13.06.2013 de către Agenția Națională de Integritate.

Considerentele deciziei Curții Constituționale nu ar putea fi interpretate, așa cum susține intimatul-reclamant în sensul că termenul de 3 ani pentru antrenarea răspunderii ca urmare a constatării stării de incompatibilitate s-ar calcula în raport de soluționarea acțiunii în anulare a raportului de evaluare deoarece chiar Curtea Constituțională a arătat că : (29) „Sub acest aspect devin relevante cele statuate în jurisprudența sa, mai sus arătate (paragraful 23), în sensul că Agenția Națională de Integritate desfășoară exclusiv o activitate administrativă de evaluare a intereselor și a incompatibilităților pentru persoanele prevăzute de lege, constând în

întocmirea de rapoarte care evidențiază fapte ori situații cu semnificație juridică, a căror finalitate conferă dreptul de sesizare a instanțelor de judecată sau, după caz, a altor autorități și instituții competente în vederea dispunerii măsurilor prevăzute de lege. Ca atare, Agenția Națională de Integritate nu face altceva decât să semnaleze existența unor potențiale nesocotiri ale prevederilor legale referitoare la conflictele de interese și compatibilități. *Ulterior revine instanței de contencios administrativ chemată să se pronunțe asupra legalității raportului de evaluare, atunci când fapta nu are valențe penale, sau celei care judecă procesului penal declanșat ca urmare a finalizării urmăririi penale cu întocmirea unui rechizitoriu ca act de investire a instanței și trimitere în judecată a persoanei evaluate obligația de a se pronunța, cu precădere, cu privire la intervenirea prescripției răspunderii. Verificarea normelor referitoare la prescripția răspunderii pentru fapta în discuție va fi făcută de instanța de judecată indiferent dacă, în virtutea prevederilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 176/2010, acționând în interiorul termenului pe care legea i-l acordă, Agenția Națională de Integritate a întocmit un raport de evaluare cu privire la o faptă pentru care, potrivit reglementărilor aplicabile, răspunderea nu mai putea fi angajată, fiind deja prescrisă.*

În raport de toate aceste considerente, în baza art.496 Cod procedură civilă raportat la art.20 din Legea nr.554/2004, va fi admis recursul, casată sentința atacată și, în rejudecare, va fi respinsă acțiunea reclamantului -- -- ca neîntemeiată."

În motivarea cererii de chemare în judecată ce formează obiectul prezentului dosar (Dosar nr. 2897/109/2018), *inter alia*, reclamantul a invocat prescripția răspunderii sale, sens în care a invocat termenul general de prescripție (3 ani) prevăzut de art. 2517 Cod Civil, precum și Decizia nr. 449/2015 a Curții Constituționale, cu referire la considerentele privind momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție, și *anume cel al săvârșirii faptei susceptibile a fi considerată cauză de incompatibilitate.*

În cadrul Dosarului nr. 2504/109/2018, reclamantul a formulat o cerere de constatare a prescripției răspunderii sale, angajată potrivit aceluiași act administrativ – Ordinul nr. 128 din 02.05.2018.

Ambele cauze au fost repartizate aceluiași complet specializat de contencios administrativ care, inițial a declinat competența în favoarea Curții de Apel Pitești, această instanță declinând reciproc competența, iar în final, prin regulator, competența a fost stabilită în favoarea Tribunalului Argeș.

Completul de judecată la care a fost restituit Dosarul nr. 2504/109/2018, a apreciat că trebuie suspendată judecata în prezenta cauză (Dosar nr. 2897/109/2018), până la soluționarea definitivă a acțiunii în constatare, acțiune care a fost respinsă ca inadmisibilă prin Sentința civilă nr. 438 din 10 iunie 2019, definitivă prin nerecurare.

Reclamantul a formulat cerere de repunere pe rol a cauzei de față cu puțin timp înainte de împlinirea termenului de perimare, iar la termenul fixat pentru analizarea acestei cereri, a depus o nouă cerere, intitulată „Precizări”, în cadrul căreia a expus reclamantul motive noi de anulare a ordinului atacat și a dezvoltat pe cele inițial formulate, *menținând motivul constând în prescripția răspunderii sale.*

Judecata a fost amânată succesiv, mai întâi ca urmare a protestului magistraților, iar după declararea stării de urgență în țară, termenul a fost preschimbat succesiv, până la cel din data de 26.06.2020, când cauza a fost reținută în pronunțare, pronunțarea fiind amânată pentru data de 03.07.2020.

În cadrul dezbaterilor s-a solicitat apărătorului reclamantului să prezinte concluziile sale privind modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 26 alin. 3 din Legea nr. 176/2010, în contextul motivului cererii, referitor la prescripția răspunderii reclamantului pentru situația de incompatibilitate constatată prin raportul de evaluare rămas definitiv la data de 16 Noiembrie 2017, opinia fiind consemnată în cadrul încheierii de dezbateri, apărătorul reclamantului arătând că și acest termen este unul similar tot de 3 ani și că se poate observa că A.N.I. a fost sesizată din oficiu, *apreciind că această sesizare din oficiu nu presupune o întrerupere a acestui termen, existând practică judiciară în acest sens.*

Cu prilejul deliberării, privind problema de drept pusă în discuție în legătură cu motivul referitor la prescripția răspunderii reclamantului, s-a constatat că există practică neunitară, așa cum a rezultat din hotărârile judecătorești depuse de reclamant la dosarul cauzei, aceeași concluzie rezultând și din Adresa nr. 25902 din 01.07.2020 a Curții de Apel Craiova, privind o altă problemă de drept, însă adiacentă unui alt motiv invocat de reclamant, și anume: „*În interpretarea dispozițiilor art. 160 alin. 1 lit. b) din OUG nr. 57/2019 privind Codul Administrativ (art. 15 alin. 2 lit. b) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor*

locali), a art. 91 alin. 1 ind. 1 din Legea nr. 161/2003 și a art. 25 alin. 1 și 3 din Legea nr. 176/2010, intervine sau nu încetarea de drept a mandatului de primar, dacă acesta este ulterior mandatului în cursul căruia a fost constatată starea de incompatibilitate printr-un raport de evaluare întocmit de agenția națională de integritate a cărui legalitate a fost stabilită prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă”.

Privind problema de drept soluționată diferit, referitoare la interpretarea și aplicarea normelor privind prescripția răspunderii și cel privind prescripția aplicării sancțiunii, s-a constatat, avându-se în vedere și că hotărârea prin care se va soluționa cauza urmează a fi pronunțată în primă și ultimă instanță, fiind definitivă conform art. 69 alin. 5 teza finală din legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală, s-a apreciat necesară repunerea pe rol a cauzei, pentru a se pune în discuție, din oficiu, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare cu privire la următoarea problemă de drept:

”Interpretarea și aplicarea prevederilor art. 26 alin. (3) teza I din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, prevederi referitoare la prescripția aplicării sancțiunii, în corelare cu termenul aplicabil prescripției răspunderii civile – cel prevăzut de art. 2517 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil și cu momentul de la care începe să curgă acest termen, conform considerentelor de la pct. 27 și 28 din Decizia nr. 449/2015 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) pct. 30, art. 8, art. 10, art. 11, art. 25 și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 176/, sub aspectul modului de aplicare a regulii ce instituie termenul de prescripție a aplicării sancțiunii atunci când a intervenit prescripția răspunderii în condițiile reținute prin decizia menționată, și anume în termenul general de 3 ani, prevăzut de art. 2517 Cod civil, al cărui moment de început este data săvârșirii faptei susceptibile a fi considerată cauză de incompatibilitate?”.

În fine, trebuie arătat că prin Sentința civilă nr. 611 din 8 Iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2897/109/2018/a1, a fost admisă cererea de suspendare a efectelor ordinului atacat (nr. 128 din 02.05.2018), până la soluționarea definitivă a acțiunii de fond, sentința fiind menținută prin Decizia nr. 128 din 25 Ianuarie 2019 a Curții de Apel Pitești.

II. Dispozițiile de drept intern invocate și aplicabile în cauză:

Art. 26 alin. 3 teza I din Legea nr. 176/2010, potrivit cu care:

(3) Prin derogare de la dispozițiile legilor speciale care reglementează răspunderea disciplinară, sancțiunea poate fi aplicată în termen de cel mult 6 luni de la data rămânerii definitive a raportului de evaluare, potrivit prevederilor legale.

Art. 2517 din Codul Civil adoptat prin Legea nr. 287/2012, conform căruia:

Termenul prescripției este de 3 ani, dacă legea nu prevede un alt termen.

Considerentele citate de reclamant din Decizia nr. 449/2015 a Curții Constituționale:

(27) „nu se poate reține această critică, fiind în logica reglementării ca verificarea existenței împrejurărilor de natură să atragă un conflict de interese sau o stare de incompatibilitate să vizeze perioada în care persoana în cauză a deținut funcția publică. ...Cu alte cuvinte, textul fixează un termen înlăuntrul căruia Agenția are dreptul de a efectua evaluarea. Astfel, aceasta are la dispoziție un interval de timp egal cu durata mandatului alesului local, la care se adaugă încă 3 ani de la momentul încheierii mandatului, în care aceasta poate efectua activitățile amintite. Așadar, textul menționat stabilește numai termenul maxim în interiorul căruia Agenția Națională de Integritate își poate exercita competența amintită, fără a conține vreo reglementare referitoare la prescripția răspunderii persoanei asupra căreia a purtat evaluarea. Normele, regulile și termenele în care răspunderea civilă (delictuală, pentru fapta proprie), penală sau administrativă (disciplinară) se prescrie, nemaiputând fi angajată, sunt reglementate de normele specifice acestor materii.

Astfel, în materie civilă, care acoperă și sfera administrativă, se aplică termenul general de prescripție de 3 ani, prevăzut de art.2.517 din Codul civil, sau, după caz, în funcție de momentul săvârșirii faptei și implicit a legii aplicabile, de art.3 din Decretul nr.167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat în Buletinul Oficial al Republicii Socialiste România, Partea I, nr.11 din 15 iulie 1960, abrogat prin Legea nr.70/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr.287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.409 din 10 iunie 2011. În materie penală, răspunderea pentru săvârșirea infracțiunii de conflict de interese, incriminat ca atare la art.301 din Codul penal, se prescrie în termen de 5 ani, conform art.154 alin.(1) lit.d) din același cod.

(28) Curtea observă că, potrivit art.21 alin.(4) din Legea nr.176/2010, raportul de evaluare se comunică în termen de 5 zile de la finalizare persoanei care a făcut obiectul activității de evaluare și, dacă este cazul, organelor de urmărire penală și celor disciplinare. Totodată, în temeiul art.22 alin.(1) din aceeași lege, persoana

care face obiectul evaluării poate contesta raportul de evaluare a conflictului de interese sau a incompatibilității în termen de 15 zile de la primirea acestuia, la instanța de contencios administrativ. Cu prilejul analizării legalității raportului de evaluare, față de data săvârșirii faptei cu privire la care se apreciază că ar fi de natură să atragă incompatibilitatea sau să reprezinte un conflict de interese, instanța de contencios administrativ va verifica dacă nu s-a împlinit termenul general de prescripție a răspunderii civile, care guvernează inclusiv raporturile de natură administrativă, în lipsa unui termen stabilit expres în legea specială sau, după caz, penale. Termenul de prescripție a răspunderii, civilă sau penală, începe să curgă, evident, de la data săvârșirii faptei susceptibile de a fi considerată conflict de interese ori cauză de incompatibilitate.”

III. Motivele care au determinat instanța să formuleze întrebarea preliminară:

S-a constatat că reclamantul a invocat prescripția răspunderii sale administrative, apreciind că ordinul prin care s-a constatat încetarea de drept a mandatului său de primar este nelegal, fiind emis cu neobservarea de către emitent a intervenirii prescripției acestei forme de răspundere.

A susținut reclamantul că starea de incompatibilitate a încetat la *data de 12.02.2013*, astfel că, *acesta este momentul de la care a început să curgă termenul general de prescripție, cel de 3 ani, prevăzut de art. 2517 Cod Civil, în susținere fiind adusă considerente extrase din Decizia nr. 449/2015 a Curții Constituționale, anterior redată.*

În esență, conform acestor considerente, prescripția răspunderii administrative se împlinește după trecerea termenului de 3 ani „de la data săvârșirii faptei susceptibilă de a fi considerată (...) cauză de incompatibilitate” – partea finală a considerentului de la pct. 28 din Decizie.

Pe de altă parte, conform art. 26 alin. 3 teza I din Legea nr. 176/2010, prescripția aplicării sancțiunii se împlinește după trecerea unui „termen de cel mult 6 luni de la data rămânerii definitive a raportului de evaluare, potrivit prevederilor legale”.

Problema de drept s-a ivit în legătură cu modul de interpretare și aplicare a prevederilor art. 26 alin. 3 din Legea nr. 176/2010, referitoare la termenul de prescripție a aplicării sancțiunii și a momentului de la care începe să curgă, corelat cu prevederile art. 2517 Cod Civil, referitoare la termenul aplicabil prescripției răspunderii administrative și cu considerentele Curții Constituționale privind momentul de la care începe să curgă acest din urmă termen.

S-a constatat că sunt posibile două interpretări:

1. Dispozițiile art. 26 alin. 3 din Legea nr. 176/2010 sunt aplicabile numai atunci când raportul de evaluare a stării de incompatibilitate a rămas definitiv *înăuntrul termenului general de 3 ani de prescripție a răspunderii, calculat de la data săvârșirii faptei ce a constituit cauza de incompatibilitate*, în această interpretare fiind valorificat argumentul reclamantului întemeiat pe considerentele Curții Constituționale care, chiar dacă sunt cuprinse într-o decizie de respingerea a excepției de neconstituționalitate, sunt dificil de înlăturat de către Tribunal.

2. Dispozițiile art. 26 alin. 3 din Legea nr. 176/2010 sunt aplicabile întrucât termenul de prescripție a răspunderii reclamantului nu poate fi calculat de la data săvârșirii faptei ce a constituit cauza de incompatibilitate, ci tot de la momentul rămânerii definitive a raportului de evaluare în cadrul căruia fost constatată cauza de incompatibilitate, întrucât numai la acest moment se poate considera săvârșită respectiva faptă, această interpretare fiind, însă, în divergență cu considerentele Curții Constituționale din decizia invocată de reclamant, deși este în concordanță cu natura recognitivă a actului atacat în cauză, prin intermediul acestuia fiind doar constatată o situație preexistentă, care s-a născut prin efectul legii, la momentul rămânerii definitive a raportului de evaluare.

IV. Jurisprudența națională relevantă în această materie:

Așa cum deja s-a arătat, asupra cererii de anulare a ordinului prefectului prin care s-a constatat încetarea de drept a mandatului de primar înainte de expirarea duratei acestuia, hotărârea pronunțată de tribunal este definitivă, conform art. 69 alin. 5 teza finală din legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală.

Hotărârile judecătorești depuse de reclamant la dosarul cauzei au fost pronunțate în sensul admiterii acțiunii și al anulării ordinului atacat, apreciindu-se că actul nu mai poate fi emis după împlinirea termenului de prescripție a răspunderii autorului faptei ce a constituit

cauza de incompatibilitate, însă au fost pronunțate și soluții de respingere a cererilor cu acest obiect.

Astfel, în primul sens s-au pronunțat Sentința civilă nr. 515 din 11 iulie 2019 a Tribunalului Argeș, în Dosarul nr. 2986/109/2019 și Sentința civilă nr. 930 din 25 octombrie 2019 a Tribunalului Gorj, în Dosarul nr. 1415/95/2019, iar *în sens contrar* a fost pronunțată Sentința civilă nr. 291 din 19 martie 2020 a Tribunalului Dolj, în Dosarul nr. 215/63/2020.

V. Motivele pentru care s-a considerat admisibilă sesizarea:

Tribunalul a constatat îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării, astfel cum decurg acestea din dispozițiile art. 519 Cod procedură civilă, constatând astfel:

- cauza se află în curs de judecată, hotărârea urmând a fi pronunțată în primă și în ultimă instanță, conform art. 69 alin. 5 teza finală din legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală;

- de lămurirea chestiunii de drept enunțate depinde soluționarea pe fond a cauzei, instanța fiind chemată să se pronunțe asupra legalității actului atacat sub aspectul *aplicării unor sancțiuni specifice* instituite pentru aleșii locali (încetarea de drept a mandatului înainte de expirarea duratei normale a acestuia), aplicarea sancțiunii fiind făcută în termenul prevăzut de art. 26 alin. 3 teza I din Legea nr. 176/2010, dar în afara termenului de prescripție a răspunderii, așa cum se susține de către reclamant pe baza considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 449/2015;

- problema de drept este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu a fost sesizată cu un recurs în interesul legii, sub aspectul strict al problemei de drept enunțate, astfel încât mecanismul de unificare a practicii judiciare prin intermediul hotărârii preliminare se apreciază a fi necesar, la acest moment, în care, încă nu s-au pronunțat un număr semnificativ de hotărâri judecătorești prin care să fie pronunțate, în mod constant, soluții diferite, de natură a crea o inegalitate nejustificată între persoane aflate în aceeași situație.

VI. Punctele de vedere ale părților cu privire la sesizare:

Reclamantul apreciază îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 Cod procedură civilă, *însă în legătură cu o altă problemă de drept*, cu privire la care instanța a pronunțat respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât s-a constatat că respectiva chestiune de drept nu întrunește condiția de a avea incidență în cauză, ceea ce înseamnă nu nici soluționare pe fond a cauzei nu depinde de dezlegarea ce se va da problemei de drept enunțate astfel:

„Dacă în interpretarea dispozițiilor art. 91 alin. 1¹ din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, coroborat cu dispozițiile art. 160 alin. 1 lit. b) din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ (respectiv cu dispozițiile art. 15 alin. 2 lit. b) din Legea nr. 393/2004 privind statutul aleșilor locali) și cu dispozițiile art. 25 alin. 1 și 3 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, mandatul de primar încetează sau nu de drept în situația în care starea de incompatibilitate a încetat anterior rămânerii definitive a raportului de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate, fie prin încetarea funcției sau calității care a creat starea de incompatibilitate, fie prin încetarea mandatului în care primarul a fost găsit incompatibil.”

Dispozițiile art. 91 alin. 1¹ din Legea nr. 161/2003 au fost introduse prin Legea nr. 59/2019, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 268 din 09.04.2019, prin urmare după aproximativ 1 an de la data emiterii ordinului atacat în prezenta cauză, astfel că aplicării acestor dispoziții i se opune principiul neretroactivității legii civile.

Pârâtul a considerat că nu sunt întrunite condițiile de admisibilitate, deși invocă dispozițiile art. 26 alin. 3 teza I din Legea nr. 176/2010, fără a face referiri la prescripția răspunderii invocată de reclamant.

VII. Punctul de vedere al completului de judecată:

Completul de judecată oscilează între cele două interpretări redată la pct. III din prezenta încheiere, apreciind că ambele sunt pertinente, însă apreciază că prin redarea interpretării la care s-ar fi oprit în cazul în care nu s-ar fi recurs la mecanismul hotărârii prealabile, ar constitui o antepunțare.

Raportat la considerentele expuse, în temeiul art. 519 și art. 520 Cod procedură civilă, Tribunalul va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept enunțate, urmând a se suspenda judecata în prezenta cauză până la pronunțarea hotărârii prealabile.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

"Interpretarea și aplicarea prevederilor art. 26 alin. (3) teza I din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, prevederi referitoare la prescripția aplicării sancțiunii, în corelare cu termenul aplicabil prescripției răspunderii civile – cel prevăzut de art. 2517 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil și cu momentul de la care începe să curgă acest termen, conform considerentelor de la pct. 27 și 28 din Decizia nr. 449/2015 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) pct. 30, art. 8, art. 10, art. 11, art. 25 și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 176/, sub aspectul modului de aplicare a regulii ce instituie termenul de prescripție a aplicării sancțiunii atunci când a intervenit prescripția răspunderii în condițiile reținute prin decizia menționată, și anume în termenul general de 3 ani, prevăzut de art. 2517 Cod civil, al cărui moment de început este data săvârșirii faptei susceptibile a fi considerată cauză de incompatibilitate?"

Dispune înaintarea către Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei încheieri, la care se atașează următoarele înscrisuri, certificate pentru conformitate cu originalul: cerere de chemare în judecată, întâmpinare, cerere intitulată „Precizare”, hotărârile judecătorești relevante depuse de reclamant la dosarul cauzei.

În temeiul art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, suspendă judecata în cauză până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept sesizate.

Fără cale de atac.

Pronunțată azi, 24 Iulie 2020, la Tribunalul Argeș – Secția Civilă, Complet specializat Contencios Administrativ și Fiscal, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,

Grefier,